

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ

ΒΙΟΣ

ΤΟΥ

ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΝΘΙΜΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Χ. ΜΑΡΑΤΟΥ

Γωνία Κολοκοτρώνη καὶ Λεοχάρους

1908.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ
ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΑΝΘΙΜΟΥ
ΤΟΥ ΕΚ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ εὐγνωμοσύνη, ἣν ἡ Πατρίς μου ὀφείλει κατὰ καθήκον ἀπαραίτητον πρὸς τὸν μέγαν εὐεργέτην αὐτῆς ὅσιον Ἀνθιμον, ὑπεχρέωσεν ἅπαντας τοὺς κατοίκους τῆς ἡμετέρας νήσου, ἀλλὰ ἀφιχθέντων ἐνταῦθα ἐκ Κεφαλληνίας τοῦ Ἱεροῦ λειψάνου, τῆς ἑορτασίμου Ἱερᾶς Ἀκολουθίας καὶ τῆς σεβασμικῆς εἰκόνης τοῦ Ὁσίου, (ἅτινα οἱ Πατέρες τῆς ἐν Λεπίδοις τῆς Κεφαλληνίας Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἀγίας Ὁσιοπαρθενομάτυρος Παρασκευῆς ἀπέστειλαν ἐνταῦθα) νὰ θεσπίσωσι, τῇ ἐγκρίσει καὶ κυριαρχικῇ ἀδείᾳ τοῦ τότε Ἀρχιερέως ἡμῶν, ἵνα ἑορτάζεται κατ' ἔτος πανηγυρικῶς καὶ ἐν τῇ ἡμέτερᾳ Πατρίδι, ἡ Ἱερὰ μνήμη τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ἀνδρός.

Ἡ Ἑορτὴ αὕτη καθιερωθεῖσα ἔκτοτε ἐξακολουθεῖ μέχρι τὴν σήμερον τελουμένη μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας καὶ ζήλου καὶ ἔσεται, ὡς νομίζω, ἑσπεῖ ὑποχρεωτικὴ εἰς τὴν νήσον ἡμῶν. Ἀλλ' ἡ μέχρις ἡμῶν φθάσασα χειρόγραφος Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου Ἀνθίμου, συγγραφεῖσα μὲν ὑπὸ τινος Χαραλάμπους Φλωρίου Ἱερέως ἐν Κεφαλληνίᾳ, ἐπιδιορθωθείσα δὲ ἐνταῦθα, ὡς φαίνεται, ὑπὸ Χριστοφόρου τινὸς Μοναχοῦ, παρουσιάζει ἐν πολλοῖς σφάλματα, τὰ ὅποια ἀλλαχοῦ μὲν διὰ τὸ σόλοικον, ἀλλαχοῦ δὲ διὰ τὸ κακόηχον καὶ ἀλλαχοῦ διὰ τὸ ἑκρεθμον τῆς μελωδίας αὐτῶν ἔχρισον πρὸ πολλοῦ ῥιζικῆς διορθώσεως.

Καίτοι αἱ ἐκ τῶν εἰρημένων σφαλμάτων παρουσιαζόμεναι ἑλλείψεις τῆς Ἱερᾶς τοῦ Ὁσίου Ἀκολουθίας ἦσαν κατάδηλος καὶ καταφανὴς τοῖς πᾶσιν, οὐδεὶς ἐν τούτοις τῶν ἡμετέρων λογίων ἔλαβέ ποτε πρόνοιαν νὰ ἐπιδιορθώσῃ ταύτην· καὶ διὰ τοῦτο κατ' ἔτος ἐν τῇ ἑορτῇ ἐπροξενεῖτο δυσαρέσκειά τις εἰς τοὺς ἀκούοντας.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δυσαρεσκείας ταύτης ἐθεώρησα καλὸν πρὸ πολλοῦ νὰ ἐπιφέρω διορθώσεις τινας εἰς τὰ διορθώσεως χρῆζοντα χωρία· ἀλλὰ τὸ ἔργον ὃν ἀνώτερον πολὺ τῶν γνώσεων καὶ δυνάμεών μου μὲ ἐκώλυε πάντοτε νὰ φανῶ τόσοσιν τολμηρός· ἐπειδὴ ὁ σκοπός μου δὲν ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δημόσιον ὡς πολυμαθής, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ ἀποτίσω καὶ ἐγὼ μικρόν τινα φόρον εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν Ἱερὰν μνήμην τοῦ μεγάλου τούτου εὐεργέτου τῆς Πατρίδος

μου, ἔλαβον θάρρος καὶ ἀπεφάσισα νὰ προβῶ εἰς τὸ ἔργον. Ἀλλὰ πρὶν ἢ προβῶ εἰς τὸς ἱερὸν αὐτὸν ἀγῶνα, ἐθαύρωσα καθήκόν μου νὰ ἀποκτήσω πρῶτον τὴν περὶ τοῦ τοιοῦτου ἔργου ἄλκιαν παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιερέως τῆς ἡμετέρας νήσου κ. κ. Χρυσάνθου, πρὸς ὃν ἐξήγησα τοὺς λόγους, οἵτινες μὲ παρώτρυνον εἰς τὸ νὰ ἀναλάβω τὸ δυσχερὲς δι' ἐμὲ τοῦτο ἔργον. Ἡ Α. Σεβασμιότης ἐνέκρινε τὸν σκοπὸν μου καὶ μὲ ἐνεθάρρυνε καὶ μοι ἐπέτρεψεν οὐχὶ μόνον νὰ διορθώσω τὰ διορθώσεως δεόμενα, ἀλλὰ καὶ νὰ διασκεδάσω τὰ ἐπισκευῆς χρεῖζοντα χωρία εὐχρηδαίως πρὸς ἐμὲ ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μου κ.τ.λ. — Ἐνδυναμωθείς ὤθεν ὑπὸ τῶν εὐχῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἱεράρχου ἡμῶν καὶ θαύρων εἰς τὴν θείαν παντοδυναμίαν καὶ εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Ὁσίου Ἀνθίμου, προσέβην εἰς τὸ ἔργον καὶ ἔπραξα πᾶν ὅ,τι αἱ ἀσθενεῖς μοῦ γνώσεις μοι ἐπέτρεψαν καὶ πᾶν ὅ,τι μοι ἦτο δυνατόν καὶ ἐπιτετραμμένον νὰ πράξω. Ἰδοὺ δὲ σήμερον τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου, παρουσιάζω τῇ ἐμῇ Πατρίδι οὐχὶ νέαν Ἀκολουθίαν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνθίμου, ἀλλὰ τὴν παλαιάν Ἀκολουθίαν, ἐπιδιορθωθεῖσαν καὶ διασκανασθεῖσαν ἔν τισι εἰς τῶν ἐνόντων.

Ὁμολογῶ ἐκ τῶν προτέρων ὅτι καὶ πάλιν ἀπατῶντα σφάλματα εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἀκολουθίαν, ὁμολογῶ ὅμως καὶ ὅτι πλεονέτερον τι δὲν ἡδυνάμην νὰ πράξω, διότι τόσον μόνον ἡδυνάμην καὶ τόσον μόνον μοι ἦτο ἐπιτετραμμένον πεποιθῶς ὅμως εἰς τὴν ἐπεικρίαν τῶν ἀναγνώστων τῆς παρούσης Ἀκολουθίας, εὐελπιστῶ ὅτι θέλουσι φανῇ ἐπεικεῖς εἰς τὰς περὶ αὐτῆς κρίσεις των καὶ θέλουσιν ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ παρούσα ἀκολουθία δὲν εἶνε μὲν ἐντελῶς διορθωμένη, περιέχει ὅμως ὀλιγώτερα σφάλματα τῶν εἰς τὴν παλαιάν ἀπαντωμένην. Εὐχομαι δὲ ὅπως ἄλλοι ἱκανώτεροι ἐμοῦ πράξωσι τὸ ἔργον τοῦτο τελειότερον τοῦ ἐμοῦ.

Ἐγράψαν ἐν Ἀστυπάλαιᾳ τῇ 9ῃ Αὐγούστου 1891

Ἰωάννης Δογοθέτης

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΑΝΘΙΜΟΥ

Τῇ Δ' τοῦ Σεπτεμβρίου Μηνὸς

Ἐπιτελούμεν τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνθίμου τοῦ ἐκ Κεφαλληνίας. Νέου Ἀσκητοῦ καὶ Θαυματουργοῦ

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Στιχολογοῦμεν τὴν ᾠδὴν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ· εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχου Γ'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἀκόλουθα Πασόμοια.

Ἦχος Γ'. Ὡς βεγγάζον ἐν Μάρτυρος.

Τὸν Ὁσίον ὁ σύλλογος Μοναζόντων τὸ σύστημα, συνελθόντις σήμερον, εὐφημήσωμεν, Κεφαλληνίας τὸ βλάστημα, ἀστέρα τὸν ἄδυστον, τὸν Ποιμένα τὸν καλὸν, τὸν ἐν θαύμασι μέγιστον, θεῖον Ἀνθίμον· πρὸς Αὐτὸν ἐκβοῶντες ὁμοφώνως· τὴν Σὴν Ποίμνην ἐκ παντοίων, πειρατηρίων ἐκλύτρωσαι·

Δίξ.

Ἀρετῆς ἐνδιαίτημα, ἀνεδείχθης φαιδρότατον, ὄντως Θεοτίμητε, Πάτερ Ἀνθιμε· καὶ Μοναζόντων ἀγλαΐσμα, καὶ δόξα καὶ καύχημα, τῶν τιμώντων Σας πιστῶς τὴν ἁγίαν πατήνῃ· ὤθεν σήμερον, Σοὶ κραυγάζομεν πάντες γηθοσύνως· τοὺς Σοὺς δούλους ἐκ κινδύνων, καὶ ἀναγκῶν ἐλευθερώσον.

Ἡ σορὸς τῶν λειψάνων Σου, εὐωδία ἐκπέμπουσα, δαψιλῶς παρέχεται τὰ ἱάματα, τοῖς μετὰ πίστει Ὁσίε, αὐτῇ προσπελάζουσιν, Ἱερῶτατε Πατὴρ, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλε, θεῖε Ἀνθιμε· διὰ τοῦτο Σε πάντες εὐφημοῦμεν, ἐκτελοῦντές Σου τὴν μνήμην, τὴν Ἱεράν τε καὶ πάντιμον.

Ἀστυπάλαια σήμερον, μετὰ πόθον ἀδράζεται, τῇ Μονῇ Σου Ὁσίε, καὶ ἀσπάζεται, πανευλαβῶς τὸν Σὸν λείψανον· πατήνῃν δ' ἄροῦσα ἱεράν τε καὶ σεπτήν, καὶ φαιδρῶς ἐορτάζουσα, ἀνακράξει Σοι· εἰς παντοίων με λύτρωσαι κινδύνων, θεῖε Ἀνθιμε καὶ νόσων, καὶ πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων.

Καὶ τὰ Λέπεδα Ὁσίε, καὶ ἡ Κρήνη καὶ Κύνθηρα, καὶ ἡ Καστελλόριζος καὶ ἡ Σίκινος, χρεωστικῶς τὴν ἁγίαν τε καὶ πάντιμον μνήμην Σου, ἐορτάζουσι φαιδρῶς, καὶ πιστῶς ἐκβοῶσίν Σοι, Πάτερ Ἀνθιμε· Μὴ ἐλλίπης προσβεῦων τῷ Κυρίῳ, δωρηθῆναι τοῖς Σίς δούλοις, ἀμαρτημάτων τὴν ἀφεσιν.

Δίξ Ἦχος πλ. 6'.

Σήμερον, συγκαλεῖται ἡμᾶς, πρὸς πατήνῃν ἐορτήν, ἡ μνήμη τοῦ Ἀγγελάρχου. Σήμερον ὁ μαρτύριος βλάστης·

καρτέησον, καὶ μὴ σπεύσῃς ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς. Κολλήθητι αὐτῷ, καὶ μὴ ἀποστής, ἵνα αὐξηθῇς, ἐπ' ἐσχάτων σου· οὗτοι ἐν πυρὶ δοκιμάζονται χρυσός, καὶ ἄνθρωπος δεκτός ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως. Πίστευσον αὐτῷ, καὶ ἀντιλήψεται σου. Εὐθύνον τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἔλπισον ἐπ' αὐτόν. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ἀναμείνεται τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐκκλίητε, ἵνα μὴ πέσῃτε. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, ἐλπίσαιτε εἰς ἀγαθὰ, καὶ εἰς εὐφροσύνην ἐλέους. Ἐμβλέψατε εἰς ἀρχαίας γενεάς καὶ εἶδετε : τίς ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ καὶ κατησχύνθη ; ἢ τίς ἐνέμεινε τῷ φόβῳ αὐτοῦ καὶ ἐγκατελείφθη ; ἢ τίς ἐπεκαλέσατο αὐτόν, καὶ παρεῖδεν αὐτόν ; διότι οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, καὶ ἀφίησιν ἁμαρτίας, καὶ σώσει ἐν καιρῷ θλίψεως. Ὡς περ γὰρ ἡ μεγαλὸς αὐτοῦ οὕτω καὶ τὸ ἔλαιος αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λετὴν. Στεγερὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Ὅσπερ Πάτερ, Θεομακάριστε Ἀνθιμε, τὸ εὐδέστατον ἄνθος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κήρυξ θαυμάσιος τοῦ ἑωαγγελίου. Σὺ τοὺς πιστοὺς πάντας εὐωδιάζεις, τοῖς μυριπλόοις σου διδάγματα. Σὺ ὁ βουλήσει θεία, τὰς ὅψεις πεπηρωμένοι, κατεφώτισας πάντων τὴν ψυχικὴν ἀβλεψίαν, τοῖς ἡδονατοῖς σου διδάγμασι, καὶ κατηύγασαν αὐτῶν τὴν διάνοιαν. Σὺ παραγενόμενος ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὸν πανάγιον τοῦ Σωτῆρος τάφον προσκυνήσας, ἐξέλαμψας ἐκεῖσε παραδόξως ἐν τοῖς θαύμασι. Πρέσβευε οὖν διηνεκῶς τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὅς ἄνθρωποι μυρίζουσιν οἱ καρποὶ τῶν ἀγώνων σου, Ὅσιώτατε Ἀνθιμε· ἡ δὲ ἀγία σου ψυχὴ ἐν οὐρανοῖς ἀγάλλεται, ἐπαξίως, μετ' Ἀγγέλων χορεύουσα. Μετ' ὧν πρέσβευε ἐκτεπῶς τῷ Κυρίῳ, καταπέμναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν ἄνθρωπον εὐδαστάτον ἐπώνυμον, καὶ κληρονόμον τῆς θείας μακαριότητος, πάντες εὐφημήσωμεν πιστοί, καὶ μακαρίσωμεν ἐπαξίως, Ἀνθιμον τὸν ἀοίδιμον. Αὐτὸς γὰρ τῷ Κυρίῳ πρεσβεῖει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸν ἐν ἀσκήσει ἰσάγγελον βίον σου, ἐθαύμασαν Ἀγγελοὶ καὶ Μονασταὶ ἡδολαβήθησαν. Ἡμεῖς δὲ οἱ ὑπὸ σου φωτισθέντες, τιμῶμεν πανευλαβῶς τὴν Ἱεράν του πανήγυριν· οὗτοι Σε ἐπὶ Γῆς, ἐδόξασεν ὁ Χριστός, ὁ ὑπὸ σου κηρυττόμενος· ὃν νῦν ἀπαύτως ἰκέτευς ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε, φιλέοργοι πάντες. ἐγκωσμίον στεφάνους πλέξαντες. ἐν ἄνθεσι μυρονόοις, τὴν τιμιωτάτην κάραν τοῦ χρυσαυ-

Κεφαλληνίας, καὶ τὸ θαυμάσιον τοῦ Ἀθωνος θρέμμα, Ἀνθιμος ὁ Θεόσοφος, προτίθεται μυσικὴν, τοῖς φιλέοργοις τράπεζαν, καὶ πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν, ἄγει τοὺς πιστοὺς. Δεῦτε οὖν φιλέοργοι, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, καὶ πανηγυρίσωμεν, βοῶντες πρὸς Αὐτόν : Χαίροις, ἐπίγειε Ἀγγελε, καὶ οὐράνιε ἄνθρωπε, ὁ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, τοῖς θεοσόφοις σου λόγοις, στηρίζων πρὸς εὐσέβειαν : Χαίροις, ὁ παραστήσας τῷ Χριστῷ, λογικὰς ἐξ ἀγέλας, καὶ ὁδηγὸς τοῖς πᾶσι, πρὸς σωτηρίαν γενόμενος : Χαίροις, Ἀσὴρ παμφαέστατε, ὁ καὶ τοὺς ἀπίστους, τῇ τῶν θαυμάτων σου αἰγλῇ, καταφώτισας, καὶ πρὸς εὐσέβειαν αὐτοὺς καθοδηγήσας. Καὶ νῦν Θεόφρον Πατὴρ ἡμῶν. Ὅσιώτατε Ἀνθιμε, μὴ διαλίπῃς πρεσβεύων διηνεκῶς πρὸς Κύριον, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ Κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τίς μὴ μακχρίσει Σε.

Φῶς ἱερὸν. Τὸ τροπάριον τῆς ἡμέρας. Ὡς τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· ἀκούσατέ μου Νῆσοι, καὶ προσέχετε ἔθνη· διὰ χρόνον μακροῦ στήσετε, λέγει Κύριος· ἐκ κελίας Μητροῦς μου ἐκάλεσέ με, καὶ ἔθνηκα τὸ στόμα μου ὥς μάχαιραν ὀξεῖαν, καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἔκρυψέ με, καὶ εἶπε μοι : δοῦλος εἰ Σὺ, καὶ ἐν σοὶ δοξασθήσομαι· καὶ ἐγὼ εἶπα : Κενὸς ἐκοπίασα εἰς μάταιον, καὶ εἰς οὐδὲν ἔδωκα τὴν ἰσχύ μου· διὰ τοῦτο ἡ κρίσις μου παρὰ Κυρίῳ, καὶ ὁ πόνος μου ἐναντίον τοῦ Θεοῦ μου· καὶ εἶπέ μοι : Μέγα σοὶ ἐστὶ τὸ κληθῆναι Σε παῖδά μου. Ἴδου δέδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ εἶναι Σε εἰς σωτηρίαν. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ ρυσάμενός Σε, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ.

Προφητείας Ἱερειοῦ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· βάδισον, καὶ κτῆσαι σεαυτῷ περίζωμα λινοῦν, καὶ περιθύνον περὶ τὴν ὀσφύν σου, κοῖ ἐν ὕδατι οὐ διελεύσῃ· καὶ ἐκτῆσάμην τὸ περίζωμα, κατὰ τὸν λόγον Κυρίου, καὶ περιέθνηκα περὶ τὴν ὀσφύν μου. Καὶ ἐγεννήθη λόγος Κυρίου πρὸς με, λέγων : Λάβε τὸ περίζωμα περὶ τὴν ὀσφύν σου, καὶ ἀνάστηθι, καὶ βάδισον ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, καὶ κατάκρυψον αὐτὸ ἐκεῖ ἐν τῇ τρυμαλιᾷ τῆς πέτρας· καὶ ἐπορεύθην, καὶ ἔκρυψα αὐτὸ ἐν τῇ πέτρᾳ, καθὼς ἐνετείλατό μοι Κύριος.

Σοφίας Σειράχ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν τῷ Κυρίῳ, ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν. Εὐθύνον τὴν καρδίαν σου, καὶ

γεσιτάτου ἀνθρώπου. Ἀνθίμου, στεφανώσωμεν. Δεῦτε, εὐωχῶ-
μεν, ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγγελάρχου, καὶ Αὐτὸν ἐκβοήσω-
μεν. Ἰεροκλήρῳ ἐνδοξε, κατὰπεμπον ἡμῖν σήμερον, σωτηρίαν,
ἀπὸ κινδύνων λυτρούμενος, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης, τοὺς ἐ-
πιτελοῦντας, τὸ Ἱερόν Σου μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν Σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Πρὸς ὁμολοίαν.

ἤχος πλ. α'. Χαίροις Ἀσκητικῶν.

Χαίρει ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ, ἐπὶ τῇ μνήμῃ Σου, Πατὴρ ἡ-
μῶν Ἀνθιμῶ· ἡ Σὴ δὲ Πατρίς Παμμάκαρ, Κεφαλλήνῃα
σκιρτῇ, ἐπαγαλλομένη, καὶ σεμνύνεται· ἐν Σοὶ Θεοτίμητε, καὶ
συγκαλοῦσα πρὸς αἰνεσίν, καὶ ὑμνωδίαν, Ἀστυπάλειαν, Κρή-
την τε, Καστελλόριζον, Σίκινόν τε καὶ Κύνθρα, ἀνακράζει
Σοι, καὶ βοᾷ μετὰ πίστεως· Αὐτρωσον Πάτερ Ὅσιε, κινδύ-
νων καὶ θλίψεων, καὶ ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, τοὺς εὐσεβῶς ἐορ-
τάζοντας, τὴν Σὴν μνήμην Μάκαρ, καὶ παράσχου Σοῖς ἰκέ-
ταις, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ἄπαντα τὰ τοῦ βίου τερπνὰ, καταλιπὼν ὥσεὶ καπνόν. Πά-
τερ Ἀνθιμῶ· καὶ μόνον Χριστὸν ποθήσας, ἐπηκολούθως
Αὐτῷ, Τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὤμων, ἄρας Ὅσιε. Ποιῶν δὲ Θεόσο-
φε, τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου του, καὶ ἐκδιδάσκων, οὐκ ἐπαύσω
ταπεινώσιν, ὑποδεικνύων, καὶ κηρύττων μετάνοιαν. Ὅθεν καὶ
εἰς Οὐράνια, ἀνῆλθες βασιλεία, καὶ μέγας ὄντως ἐκλήθης,
συμβασιλεύων τῷ Κτίστῃ Σου. Αὐτὸν οὖν ἐυσώπει, δωρηθῇ-
ναι τοῦ Σοῦ δούλου, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Χαίροις, ὁ παιδιόθεν Θεῷ, ἀφιερῶσας σεαυτὸν, Πάτερ Ἀν-
θιμῶ· καὶ πᾶσιν ὑποδεικνύων, ὡς Ἰωάννης τὸ ποιεῖν, τὴν
δόξαν Κυρίου τὴν σωτήριον. Σοφῶς τοὺς πιστεύοντας· καθο-
δηγὼν πρὸς εὐσέβειαν, καὶ ἀσεβείας ἐκλυτρούμενος ἅπαντας,
τοῖς πανσόφοις Σου, Θεοφόρε διδάγμασι. Ρῦσαι ταῖς ἱκεσίαις
Σου, δεινῶν περιστάσεων, καὶ νοσημάτων παντοίων, τοὺς εὐ-
σεβῶς ἐορτάζοντας, τὴν Σὴν Πάτερ μνήμην, καὶ παράσχου ἡ-
μῖν πᾶσι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἤχος πλ. δ'.

Δεῦτε πιστοὶ, εὐφημήσωμεν ἐπαξίως, Ἀνθιμον τὸν Θεοπέ-
σιον. Δεῦτε εὐωχῶμεν πνευματικῶς ἀναλλόμενοι, καὶ
πρὸς Αὐτὸν ἐκβοήσωμεν· Ἀνθὸς ἅγιον! Ἀνθὸς τίμιον!
Ἀνθὸς μυρίζον! καὶ τοὺς πάντας εὐοδιάζον, Πάτερ Ἀνθι-

μῶ· φώτισον ἡμῶν τὸν νοῦν, τῇ αἵγλῃ τῆς Σὴς λαμπρότητος,
καὶ καταύρασον ἡμῶν τὰς διανοίας, πρὸς πίστιν καὶ εὐσέ-
βειαν· καὶ πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, καταπέμψαι ἡμῖν πᾶσι, σήμε-
ρον σωτηρίαν, καὶ ἄφεσιν πταισμάτων, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἀνόμευτε Παρθένε.

Ἀπολυτίκιον, ἤχος α'.

Μοναζόντων τὸ κλέος, μετανοίας διδάσκαλε, θαυματουργῶν
ἐπιδείξει, πάντας καταύρασας. Ἀνέλαμψας ὡς ἥλιος ἡμῖν,
διάκων τῶν παθῶν τὰς προσβολάς. Διὰ τοῦτο, Ἀνθιμῶ δαιε,
πόθος τὴν σὴν μνήμην γεραίρομεν. Δόξα τῷ Σὲ δοξάσαντι Χρι-
στῷ, δόξα τῷ Σὲ θαυμασιώσαντι· δόξα τῷ δωρησαμένῳ Σὲ
ἡμῖν, σκέπην καὶ κάυφημα.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου.

Εἰς τὸν ὄρθον.

Μετὰ τὴν α' Στιχηλογίαν Καθίσματα. ἤχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν ἀσκήσεως δρόμον ἐπιποθῶν, εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἀθῶνος τὸ
σεπτὸν, ἀνέδρομες Ἀνθιμῶ, ταχυδρόμος ὡς ἔλαφος, πρὸς
πηγὴν διψῶσα· κἀκεῖθεν ἐξήντησας τὰ ζωήρόντα νάματα, καὶ
ἀφθόγως ταῦτα, μετέδωκας ὅσιε, πᾶσι τοῖς διψῶσι· διὰ τοῦτο
καὶ μάνδρας, ἐκ βάθρων ἀνῆγειρας καὶ ἀγέλας συνήγαγες Μο-
ναστῶν ᾧ Πάτερ· καὶ ταύτας ἐποίμανας, ἀγγελάρχης γενόμενος·
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσα-
σθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην Σου.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Τοῦ ἡλίου νεφέλῃ τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσο-
φαῆς, Ἀσπίλε ἀμόλυντε, Παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκο-
τεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἵγλῃ,
καταύρασον δεομαι, καὶ μεμολυσμένην τὴν καρδίαν μου πλῦνον,
ροαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ρύπου με κά-
θαρον, ἵνα πόθῳ κραυγάζω Σοι, Θεοτόκε πρέσβευε τῷ Υἱῷ
καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς
προσκυνοῦσι τὸν πανάγιον τόπον Σου.

Μετὰ τὴν β' Στιχηλογίαν. Καθίσματα.

ἤχος δ'. ἐπεφάνης σήμερον.

Εἴ κ' παιδὸς ᾧ Ἀνθιμῶ, ἐγκαταλείψας, τὸν τοῦ βίου τάραχον,
καθάπερ Παῦλος ὁ κλεινὸς τὸ τῶν Θηβῶν ἐγκαλώπισμα, τὴν
ἡσυχίαν ἐπόθησας ὥστε.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Παναγία Δέσποινα, Μήτηρ Παρθένε, τοὺς εἰς Σὲ ἐλπίζοντας, σκέπασον φρούρησον Ἀγνή, καὶ τῇς κολάσεως λύτρωσαι· ἀδιαλείπτω, τῷ νῦν Σου πρεσβεύομαι

Μετὰ τὸν Πολυμέλεον Καθίσματα.

ἤχος πλ. α'. Τὸν Συνάρχον λέγον

Τὸν ἐκλάμπραντα Κόσμον, ἀπείροις θαύμασι, καὶ ἡμᾶς ὁ διηγούμενος πρὸς τὴν εὐσέβειαν· Κεφαλῆνίαν τὸν λαμπρὸν λόχον τὸν ἄσβεστον, συνελθόντες οἱ πιστοὶ· ἀνυμνήσωμεν σε· πῶς τὸν Ἀνθιμον κατὰ χρέος· πρεσβεύει γὰρ τῷ Κυρίῳ, ἐλπίθῃναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦνα τι ραθυμοῦσα ψυχὴ ταλαίπωρε, ἐπελάθον Θεοῦ Σου τοῦ Πανοικτίρμονος; καὶ τῶν ἁγίων ἐντολῶν, καταφρονοῦσα τῶν Αὐτοῦ, διάγεις ἐν ἀσώτῃ; ἀπόστηθι τῆς κακίας, καὶ πρόσπεσον ἐκβοῶσα, Παρθένε τῇ Θεοτόκῃ· ἀπινωσμένην ψυχὴν μου οὖσαν, διατίρησον καὶ ἐλέησον.

Οἱ Ἀναδυστοί· τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενος ἤχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ δούλου αὐτοῦ.

Στίχος. Τὴν ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων

Τὸ Πᾶσα πνοή· τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν· ἔσθι ὁ Ἰησοῦς.

Ο Ν' Ψαλμός.

Δόξα Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίῳ. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου.

Εἶτα Ἑδύμελον ἤχος β'.

Σήμερον ὁ δῆμος Ἀτυπαλαίας, χρεωστικῶς ἐορτάζων, καὶ πανευλαβῶς πανηγυρίζων, τὴν Ἱερὰν καὶ σεβάσμιον μνήμην σου Ἀνθιμε, ἀγάλλεται χαίρων, καὶ ἐκβοᾷ Σοι· Μὴ ἐπιλάθῃς Ὅσιε, τὸν Σὲ δοξάζοντα δῆμον, ἀλλὰ κατὰπεμψον αὐτῷ διὰ τῶν πρεσβείων Σου, ὁμόνοισιν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου κτλ.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ὁσίου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς στ'.

Ὠδὴ α'. ἤχος πλ. δ'. Ὑμνὸν ὑμνεύσας.

Θερηνώδη τὸν βίον, Μήτηρ Θεοῦ, στανὸν καὶ πικρὸν τε, καὶ δακρύων πλήρη μοι δο· ὅπως ἀπολύω μου τὸν ρυπον, καὶ καθαρός τῷ Κριτῇ παραστήσομαι.

Ρευσιτῆς καὶ γεώδους καὶ ρυπαρᾶς, τυχὼν συζυγίας, οὐκ ἠδέσθην τὰ τῆς ψυχῆς λαμπρότατον κάλλος Θεομήτορ, ἀλλ' ἠδοκαῖς ἠχρειώθην τοῦ σώματος.

Ἡ πύλη τῆς θείας ἀνατολῆς, ἄνοιξόν μοι πύλας μετανοίας καὶ ἐκ πυλῶν, τῆς θανατηφόρου ἁμαρτίας, τῆς μεσιτείας Σου εὐσας με Δέσποινα.

Νηστεία καὶ δακρυνοὶ καὶ κλανθμῶ, Θεὸς ἡλεῶται, Θεομήτορ τοῦ ὧς ἐμὲ ἀφρόνως αὐτὸν λελυπηκόσιν, ὃν μοι πρὸ τέλους ἐξιλέωσαι.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Χαρίτωσον ὅσιε τὴν ἐμὴν, διάνοιαν ὅπως ἀνυμνήσω Σου τὰ λαμπρὰ παλαιόματα Μάκαρ καὶ ἀγῶνας, οὓς ἐν τῷ βίῳ ἐξετέλεσας.

Ἀρετῶν τραχείαν Σὺ τὴν δὸν βαδίσας Παμμάκαρ, ἠξιώθεις ἐπιτυχεῖν, τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας, κλέεις Ὁσίῳ, Θεοφόρε Ἀνθιμε.

Ῥῥῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς Σε εὐσεβῶς, ὦ Ἀνθιμε Πάτερ, πάσης βλάβης τοῦ πονηροῦ, καὶ παντοίας νόσου καὶ κινδύνου, καὶ περασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Ἀγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ἀκουσον φωνῆς μου, ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς Σὲ καὶ ἐν τῷ τὰς χεῖράς μου ἐπαίρειν, πρὸς τὴν εἰκόνα τὴν Σὴν Παμμακάριστε.

Κατὰθεσία. Σταυρὸν χαράξας.

Ὠδὴ γ'. τῆς Θεοτόκου. **Ὁ εἰρμὸς.** Οὐρανίας ἀξίδος.

Νοερῶς καθορᾶν Σὲ, διὰ παντὸς δίδου μοι καὶ τῷ γλυκνυτάτῳ φωτὶ Σου περιαναγᾶσθαι εἰς ἀναξάλειπτον τῆς ταπεινῆς μου καρδίας, εὐφροσύνην Δέσποινα καὶ ἀγαλλίασιν.

Ἀνεξάλειπτον πένθος, διηνεκῶς δάκρυον, θεῖον ἐνδιάθετον φόβον θερμὴν κατάνυξιν, ἀγνὴν ταπείνωσιν, καὶ συντριβὴν τῆς καρδίας, Θεοτόκε Δέσποινα δός μοι καὶ σῶσόν με.

Ἐπὶ γῆς ἁμαρτάνων, τὸν Οὐρανὸν δέδοικα· οὗτος γάρ μοι ἔσται τῆς δίκης τούτων κατήγορος· ἀλλὰ ἐνταῦθα με κόλασον Σῶτερ οἰκτίρμων· καὶ τότε συγχώρησον τὰ ἐπτακόσια μοι.

Νοερὰν προθυρίαν, πόθον ἐπὶ ζέοντα· ἔρωτα θερμὸν μετανοίας, σπομδὴν ἀκμάζουσιν, δός μοι Παρύμνητε, ὧς ὢν πενθήσας ἐνθάδε, τυχῶ παρακλήσεως αἰωνιωτάτης ἐκεῖ.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Λαμπρυνθεὶς Θεοφόρε, ταῖς ἀρεταῖς τὴν διάνοιαν, Πνεύματος ἁγίου τὸν σπόρον σαφῶς διέσπειρας· καὶ κατεφώτισας πιστοὺς τοῖς Θεοῖς Σου λόγοις, σκευὴ ἐργασάμενος αὐτὸς οὐράνιε.

Ἀντιλήπτωρ γυνὸς μοι ποίμνη ἡ Σὴ κραῶ Σοι· Σὺ γὰρ προστασία μου Πάτερ, Σὺ καὶ ἀντίληψις, καὶ καταφύγιον τῶν Μοναζόντων τὸ κλέος, καὶ πιστῶν τὸ καύχημα Ὅσιε Ἀνθιμε. Μιμητὰς τοῦ Δεσπότου Σὺ γεγονὼς ἄριστος· Ποίμνην Σου ἐποίμανας Πάτερ Ὅσιε Ἀνθιμε· καὶ καθωδήγησας ἐπὶ νομίας ζωηφόρους καὶ σαυτὸν κατέστησας σκευὸς τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Παναμώμητε Κόρη, ἡ τὸν Θεὸν τάξασα· Νύμφη ἀπειρογάμη ὄντως καὶ Ἀειπάρθενε· Μητέρα, Ἀνύμφευτε εὐλογημένη Μαρία· ρῦσαι τοὺς ὑμνοῦντά Σε πάσης κολάσεως.

Καταδασία. Ράβδος εἰς τύπον.

Κυθίσματα ηἱσος α'. Ἰὼν τάφον σου Σωτὴρ

Φωστῆρά Σε λαμπρόν, ἡ Μορὴ τῶν Δεπέδων, γινώσκουσα τιμῇ, τοῦ Σοῦ τάφου τὴν κόρην καὶ Λείψανά Σου ἅγια, θησανυρόν ὡς πολύτιμον, νῦν κατέχουσα, σκιρτᾷ καὶ χαίρει βοῶσα· Πάτερ Ἀνθιμε, Ποίμνην τὴν Σὴν ἐκ κινδύνων, καὶ θλίψεων λύτρωσαι.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Εγγίξει ὁ Κριτὴς, ἐπὶ θύρα τὸ τέλος γρηγόρισον ψυχῇ, καὶ ἐκβάθους καρδίας, στενάζουσα βόησον τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἐλευθέρωσον τῶν φοβερῶν με βασάνων, καὶ ἐν τόπῳ με, τῆς ἀναπαύσεως τάξον, Πανάμωμε Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

ᾠδὴ δ'. ὁ εἰρμός. Εἰσακήρυξ Κύριε.

Ῥυπωθεῖσαν τοῖς πάθεσι, Κόρη τὴν καρδίαν μου ἀποκάθαρον, καὶ δοχεῖον ἀποτελέσον, καθαρὸν ἐνδύων ἐπελάμψεων.

Τίς τὸν Πέτρον διέσωσε; πάντως ἡ μετάνοια Θεοσύμφευτε· καὶ Ἀποτὴν Πόρνην καὶ Ἀσωτον· οὓς μεμιμηθῆναι ἀξίωσον.

Ὁ τοῖς πᾶσιν ἀχώρητος, Πάναγνε χωρεῖται ἐν τῇ νηδύϊ Σου, διασώζων με χρησιμότητι, τὸν βεβυθισμένον ἁμαρτήμασιν.

Ἰκετεύω Σε Δέσποινα, μὴ ἐγκαταλίπῃς με ἐν ταῖς θλίψεσιν, ἀλλ' οἰκτείρησον καὶ ρῦσαι με, πάσης προσβολῆς τοῦ ἀλάστορος.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Οἱ προστάτην Σὲ ἔχοντες, πάσης δυσχερείας ἀπολυτρούμεθα, ταῖς προεβείαις Σου ὦ Ἀνθιμε, Ὅσιε Παμμάκαρ ἀξιάγαστε.

Ὑπανόξας μοι Ὅσιε, θύρας μετανοίας, ψυχὴν μου ζώωσον, νεκρωθεῖσαν καὶ ἀνάστησον, ταύτην ἐκ βυθοῦ ἀπογνώσεως. Σφακιῶται Κυθήριοι, Ἀστυपालαιεῖς τε Καστελιόριζιοι, καὶ καὶ Σικίνιοι ὑμνοῦσί Σε, μετὰ Κεφαλῆγων πάτερ Ἀνθιμε.

Θεοτοκίον

Φωτισμὸν ἡμῖν δώρησαι, ἡ Θεὸν ἀσπόρως κυφορήσασα, καὶ κολάσεως ἀπάλλαξον, τοὺς ὑμολογῶντάς Σε Θεόνυμφε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός. Φώτισον ἡμᾶς.

Θρήνησον ψυχῇ, σεαυτὴν πρὸ τῆς ἐξόδου Σου· καὶ τῇ Παράγνῳ Θεοτόκῳ βόησον· Πρὶν τὸ τέλος φθάσει, Παρθένε σῶσόν με.

Πάναγνε σεμνὴ, κατανύξεώς με ἔμπλησον καὶ τὰς σταγόνας τοῦ ἐλέους Σου, πλουσίας δίδον, σοῖς δάκρυσιν ὑπατίζειν με.

Λῦσον τὴν ἀχλὺν, τῶν πταισμάτων μου Θεόνυμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς Σῆς· λαμπρότητος, ἡ φῶς τεκοῦσαι τὸ θεῖον καὶ προαιώνιον Τόμον Σὲ ἀγνή, ὁ προφήτης ἐθεάσατο· ἐν ᾧ Πατὴρ γέγραπται λόγος, ἡμᾶς Θεογεννήτωρ ἀλογίας ὁ ρυσάμενος.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων Πάτερ Ἀνθιμε· καὶ ταῖς πρεσβείαις Σου ταῖς θερμαῖς Σοφὲ, τῆς τυραννίδος τοῦ δολίου ἐλευθέρωσον.

Ῥάπτειρας Λυόν, τὸν διψῶνα Πάτερ Ἀνθιμε καὶ θετὸν ἐξ Οὐρανοῦ εὐχαῖς Σου, ἐπὶ τὴν νῆσον Καστελλόριζον κατήγαγες.

Ρῦσαι τῶν δεινῶν, τοὺς δοξάζοντάς Σε Ὅσιε καὶ τοὺς εὐσεβῶς μνήμην τὴν Σὴν ἐπιτελοῦντας πάσης περιστάσεως ἐκλύτρωσαι.

Θεοτοκίον Βλίστι μοι Σωτὴρ

Ἰασαι Ἀγνή, τῶν πληγῶν τοῦ πολεμήτορος καὶ τῆς κολάσεως ἀπάλλαξον, τοὺς εὐσεβῶς Σε Μητέρα, Παρθένον κηρύττοντας.

Καταδασία. Ὁ τρισμακάριστον ξύλον.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

ᾠδὴ στ'. ὁ εἰρμός

Ἀγίασόν μου τὸν νοῦν καὶ φώτισον τὴν καρδίαν μου Ἀγίου Μήτηρ Θεοῦ, καὶ τῶν συνεχόντων με δυσχερῶν ἀπάλλαξον, ἵνα Σε δοξάζω Θεοτόκε Ἀειπάρθενε.

Ὡς ἔμψυχος κιβωτὸς, ἐδέξω λόγον τὸν ἀναρχόν· ὡς ἅγιον Ἰερὸν, τὸν κτίστην ἐχώρησας· ὡς θρόνον· περιμόρφος, φέρεις τὸν Δεσπότην, Θεομήτορ πάσης Κτίσεως.

Σὲ προστασίαν πιστοὶ, καὶ τείχος πάντες κεκτήμεθα· οἱ ἐν βυθῷ τῶν κακῶν, καὶ σάλῳ τῶν θλίψεων, ἀπὸ κινδυνεύοντες,

Θεοτόκε μόνη, τῶν πιστῶν τὸ καταφύγιον.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Ὁδοιπορίαις πολλαῖς, νηστείαις τε καὶ δεήσεσι, καὶ κακουχίαις Σοφὲ, καὶ πόνοις καὶ θλίψεσι, κατέβαλες· ἔνδοξε, τῶν παθῶν ἀνδρείως τὰς ὁρμὰς Ὅσιε Ἄνθιμε.

Υπνον τοῖς Σοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐκ ἔδωκας Πάτερ Ἄνθιμε μηδὲν δὲ νυσταγμὸν, βλεφάρους Σου Ὅσιε· ἕως οὗ ἠξίωσας εἰσελθεῖν Παμμάκαρ, εἰς Οὐράνια σκηνώματα.

Ἰδὼν Σου τὸ καθαρὸν, τοῦ βίου καὶ τὴν λαμπρότητα, ὑπομονῆς τὸ στερεὸν, καὶ ζῆλον τὸν ἔνθεον, ὁ βλέπων τὰ κρύφα, μετὰ τέλος Πάτερ, Σὲ ἐδόξασεν ὦ Ἄνθιμε.

Θεοτοκίον

Εὐλογημένη Ἀγνή, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα, τὸν ὑπερύμνητον Σὺ Θεὸν ἀπεκόνισας· ὃν δυσώπει Ἄχραντε, Ποίμνην καὶ Λαόν Σου ἐν εἰρήνῃ διασώζεις.

Καταδασία, Νοτίου Θηρός.

Κοντάκιον ἤχος γ'. ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐξορτάζει σήμερον, Ἀστυपालαίας ὁ δῆμος, τὴν Σὴν μνήμην ὅσιε, πανηγυρίζων καὶ χαίρων· Σκῖνος καὶ Καστελλόριξ· Σὲ ὕμνοῦσι Κρήτη δὲ μετὰ Κηθέρων Σὲ εὐφημοῦσιν, ἡ μόνη δὲ τῶν Λεπέδων, κραυγάζει χαίροις, Πατὴρ ἡμῶν Ἄνθιμε.

Ὁ Ὁῖκος

Πῶς ἐπαινέσω Σου τοὺς ἀνῶνας, Ὅσιε Πάτερ; Ποία δὲ γλώσση τὸ γλυκύτατον τῶν Σῶν διδαχῶν ἐξερεῦξομαι; Σὺ γὰρ ἐγκρατεία τὰ πάθη νεκρώσας, καὶ τὴν σάρκα δουλώσας τῷ Πνεύματι τὸν τοῦ σκοιους ἄρχοντα ἀνδρείως κατέβαλες· Σὺ τὴν εὐχὴν ὡς μάχαιραν ἔχων, τὰς τοῦ ἀλάστορο; μηχανὰς κατεσύντριψας καὶ τὰς τοῦ Βελίαρ παγίδας τελείως ἐξέτεμες· Σὺ καὶ τῷ τοῦ Σωτήρος τάφῳ δις προσκυνήσας, τὴν Οὐράνιον Ἱερουσαλὴμ κατέλαβες· διὰ τοῦτο ἡ Σὴ Ποίμνη κραυγάζει· Χαίροις Πατὴρ ἡμῶν Ἄνθιμε.

Συναξάριον

Τῇ δ' τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνθίμου, τοῦ ἐκ Κεφαλληνίας, νέου Ἀσκητοῦ.

Στίχοι.

Ἄνθος ὢν τοῦ Πνεύματος Σὺ ὦ Ἄνθιμε, τὰς τῶν τιμῶντων Σε ψυχὰς εὐωδιάζεις.

Ὡς ἄνθος εὐωδέστατον ἐν Παραδείσῳ

ἐνθα τὸ ἔαρ, διχωτροπῆς ὑπάρχει.

Τῇ δὲ Τετάρτῃ πότμος Ἀγγελοχρῆν Ἀνθιμον εἶλε.

Ταῖς τοῦ Ὁσίου Ἀνθίμου πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐκ χειμῶνος τὸ ἔαρ, καὶ ἐκ ζύλης γαλήνη, Ἀγνή προέρχεται· εἰ ἐμπαθεῖς τοιγαροῦν, θαρρῶμεν μεταγνόντες, Κυριώνυμε Κόρη, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα, ἡμῖν κηῖσας· πολυλαῖς κυριευθεῖσαν, ἀτόπους ἁμαρτίαις, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον. Εὐλογημένη Ἀγνή, ἵνα Σὲ μακαρίξω.

Θρόνος πύρινος ὄφθης, καὶ καὶ παλάτιον θεῖον τοῦ Παντοκράτορος τοῦ Κόσμου σωτηρία, καὶ σκέπη τοῖς βοῶσι, τῷ υἱῷ Σου Πανάμω· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ἐξ ἰδρώτων κόπων, στεναγμῶν τε καρδίας, Θεογεννήτρια, συναίσθησις γεννᾶται, ἀπάθεια δ' ἐκ ταύτης, ἥς τοὺς πρόποδας φθάσαι, καμὲ ἀξίωσον· τὸν ἐπαικτότα Ἀγνή, πολυλάκις ὑπὲρ πάντας.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Ρητορεύων παμμάκαρ, καὶ κηρύττων ἀπαύστως τὰ θεῖα λόγια· ἀγέλας πρὸς λειμῶνας, ὠδήγησας τοὺς θεῖους καὶ βοᾶν ἐξεδίδαξας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Εὐεργέτην ὦ Πάτερ, καὶ προστάτην Σὲ πάντες ἡμεῖς γινώσκοντες· τὴν μνήμην Σοῦ τελοῦμεν. Ἀγγέλων συμπολίτα καὶ γηθοσύνης κραυγάζομεν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡς ἐν ἄρματι Πάτερ, ἀρετῶν τετρακίτι. Σὺ ἐπεχούμενος· ἀνέδραμες εἰς ὕψος, ἡλίας ὥσπερ ἄλλος, μελωδῶν τῷ Σωτῆρι Σου· ὁτῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς, εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον

Σοφίας ἐμπλήσον πάντας, καὶ δυνάμεως θείας, ἡ ἐνυπόστατος, Σοφία τοῦ Ὑψίστου, διὰ τῆς Θεοτόκου τοὺς ἐν πίστει ὦσι ψάλλοντας· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Καταδασία.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν, ὃν ἀσπόρως, ἐν γαστρὶ συνέλαβες Παρθένη. αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνες. Τοὺς εὐφημοῦντάς Σε, Ἀειπάρθενε Κόρη, ἐξελοῦ κηδύνων τε καὶ νόσων· ἵνα Σὲ ὕμνωμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἀνωτέραν, τῶν Χερουβὶμ Σε εἰδότες, ἀνυμνοῦμεν Σε
Μήτηρ καὶ Κόρη· καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Ἄγνη Παρθένε, Χριστιανῶν ἡ προστάτις ἐξελού ἡμᾶς πάσης
ἀνάγκης ἵνα Σε δοξάζωμεν Κόρη εἰς αἰῶνας.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Φαινοτάτος ἀστέρ, Πάτερ ἐδείχθεις καταλάμπων ψυχὰς
τῶν εὐφημούντων, καὶ ὑμνολογούντων Σε, Ἀνθιμε Παρμά-
καρ.

Τὸν πολυθαύμαστον γόνον Κεφαλληνίας καὶ καύχημα τῆς
Ἀστυπαλαίας· Ἀνθιμον τὸν μέγαν, ὑμνοῦμεν κατὰ χρέος.
Τὸν ἀγελάρχην, χρωστικῶς εὐφημοῦμεν, τὴν αὐτοῦ πανή-
γυριν τελούντες· καὶ ὑπερυψοῦντες Χρηστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τὴν ὑπερένδοξον, Θεοτόκον Μαρίαν εὐσεβῶς ὑμνήσαμεν βο-
ῶντες· λύτρωσαι κινδύνων ἡμᾶς Σὺς δούλους.

Καταβασία. Εὐλογεῖτε παῖδες

Κανὼν τῆς Θεοτόκου· ὠδὴ θ'. ὁ Εἰρμὸς.

Ρανίδα μοι ἐλέους, στάλαξον Παρθένε, καὶ τοῦ νοός μου
τὴν πόρυσιν κάθαρσον· Σὺ γὰρ ἐκήυσας μόνη, βροτῶν τὴν
λύτρωσιν.

Ἰλὺ τῶν παθῶν με, συγκεκαλυμμένον, καὶ ἰδονῶν τῷ βορ-
βόρῳ σπιλούμενον, ὡς ἀγαθὴ μου προστάτις κάθαρσον Δέ-
σποινα

Σταυροῦ τῇ πανοπλίᾳ κράτυνον τὴν πίστιν τῶν ὀρθοδόξων
Ἀνάκτων Φιλάνθρωπε· τῆς Σε τεκούσης πρεσβεΐαις, ὡς πο-
λυέλεος.

Σεισμοῦ λοιμοῦ πυρός τε καὶ αἰχμαλωσίας, καὶ ἐμφυλίου πο-
λέμου ἐκλύτρωσαι τὴν Σε γεραίρουσαν πόλιν, Πάναγνε Δέ-
σποινα.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἀνύψωσον Σᾶς χεῖρας, ὑπὲρ τῶν Σῶν δούλων, πρὸς Οὐ-
ρανόν, Ὁσιώτατε Ἀνθιμε ἵνα ῥυθῶμεν κινδύνων, ὀργῆς
καὶ θλίψεως.

Κινδύνων ἐκ παντοίων, ἀναγκῶν καὶ νόσων καὶ πάσης θλί-
ψεως λύτρωσαι, τοὺς εὐσεβῶς τὴν Σὴν μνήμην τελούντας
Ὅσιε.

Πρεσβεύων μὴ ἐλλείπης, καὶ ὑπὲρ Σῶν δούλων, οἱ εὐλαβῶς
Σοὶ τοὺς ὕμνους συνέθειτο· ἵνα ῥυθῶσι κολάσεως, Πάτερ
Ἀνθιμε.

Θεοτοκίον.

Κυρία Θεοτόκε, Πάναγνε Παρθένε, τὰ Σὰ ἐλέη τοῖς δούλοις
Σου δώρησαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι τὸν θεῖον τόκον
Σου

Καταβασία. Μυστικὸς εἰς Θεοτόκε.

Ἐξ αποστείλαριον. Ἰναῖνες ἀκουτίσθητε.

Τὸ μέγα περιήχημα, φωστῆρα τὸν ὑπέρλαμπρον. Κεκελη-
νίας τὸ κλέος, Ἀνθιμον ἡν εὐφημοῦμεν· φαιδρῶς ὡς παρι-
στάμενον Κυρίῳ Παιτοκράτορι· νοερῶς τε φαινόμενον, καὶ
ἐκ παντοίων κινδύνων, ρυόμενον ὡς προστάτην.

Παρθένον τὴν ἀπείρανδρον, Ἄγνην τὴν πολυμήνητον· Μη-
τέρα δεδιξ' ὁσμένην, τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων· τὸ ὄρος τὸ
κατόσκιον, λυχνίαν τὴν ἐπτέρωτον· Μαρίαν τὴν παιάσπιλιν
μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου, ὑμνήσωμεν κατὰ χρέος.

Εἰς τοὺς αἰῶνας ἱστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν.

Στίχους πρεσβεΐαις ἡχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Κεφαλληνίας τὸ ἄνθος τὸ εὐφωδέστατον· τῶν Ἀσκητῶν τὸ
κλέος καὶ ἐν θαύμασι μέγαν· Ἀνθιμον τὸν ἱεὸν πάντες ὁ-
μοῦ, εὐσεβοφρόνως ὑμνήσωμεν· ἀναβοῶντες ἐν πίστει· Σῶσον
ἡμᾶς, Σαῖς πρεσβεΐαις Πάτερ Ἀνθιμε.

Τὸν ἐν ἀσκήσει βιώσαντα θεῖον Ἀνθιμον· τὸν μέγαν Ἀγε-
λάρχην, ἐγκωμίων ἐν ὕμνοις, αἰνέσωμεν συμφώνως, βοῶντες
Αὐτῷ, ρῦσαι κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ πειρασμῶν τε καὶ
νόσων πάντας ἡμᾶς, ταῖς εὐχαῖς Σου Πάτερ Ἀνθιμε.

Ἡ τῶν Λεπέδων Μονὴ Σε, Παρμάκαρ Ἀνθιμε, ἀνεφημεῖ
πλουτοῦσα, τοῦ Σοῦ τάφου τὴν κόριν· συμφώνως δὲ καὶ πᾶ-
σαι αἱ ἄλλαι Μοναὶ, ὡς ἀπὸ βάθρων ἀνήγειρας, Σε ἀνυ-
μνοῦσι βοῶσαι Σοὶ ἐκτενῶς, φρούρει σκέπε ἡμᾶς Ὅσιε.

Ἀστυπαλαίας ὁ δῆμος, σύμπας ἀγάλλεται σήμερον ἐορτάζων
εὐσεβῶς τὴν Σὴν μνήμην· Ἀνθιμε τρισμάκαρ, καὶ τὸ σεπτόν
Σου καὶ ἅγιον λείψανον, ωριχαρῶς ἀσπαζόμενος ἐκβοᾷ.
Σῶσον Πάτερ τοὺς ὑμνοῦντάς Σε.

Δόξα. ἡχος πλ. α'.

Συλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων· σκιρτήσωμεν ἐόρτια καὶ
χορεῖσωμεν ἀγαλλόμενοι, τῇ εἱρησῇ παιηγύρει, τῷ Θεοσό-
φου Πατρός Ἀσκηταὶ καὶ Ὅσιοι συντρεχέτωσαν, καὶ τὴν ἐν
ἀσκήσει, Σταυροῦ τῇ πανοπλίᾳ, τὸν πολυμήχανον Σατάν,
καταβαλόντα ἀνδρείως, εὐσεβοφρόνως ἀνυμνεῖτωσαν. Ποιμέ-
νες καὶ Ἡγούμενοι, τὸν μέγαν ἀγελάρχην, συνελθόντες εὐφη-
μεῖτωσαν. Οἱ διδάσκαλοι τὸν Σοφόν· οἱ Μονασταὶ τὸν Ποι-

μένα· οἱ ἐν μάχαις τὸν εἰρηνοποιόν· οἱ διψῶντες τὸν ὀμβρο-
δότην· οἱ Κεφαλῆνες τὸν συμπολίτην· καὶ οἱ Ἀτυπαλαίεις,
τὸν ἑαυτὸν προστάτην καὶ εὐεργέτην· οἱ πάντες τὸν τοῦς πάν-
τας πρὸς τὴν εὐσέβειαν ὀδηγοῦντα, μέγιστον Ἀγέλαρχην, ἐγ-
κωμιάζοντες οὕτως εἰπώμεν. Θεομακάριστε Ἀνθιμε· πρό-
φθασον ἐξελοῦ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, τοὺς εὐσεβῶς
τὴν ἁγίαν ἐορτάζοντας μιήμη Σου καὶ ρῦσαι τοῦτοις κινδύ-
νων, ταῖς Ὁσίαις Σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Μκαχρίζομέν Σε.

Ἀπὸ πάσης βλάβης, καὶ ἀνάγκης καὶ νόσου, ἐξελοῦ Τοὺς
δούλους, Θεοτόκε Πιρθένε· ρῦσαι κολάσεως καὶ κινδύνων
καὶ θλίψεων, τοὺς πεποιθότας σοί, Πινύμνητε Παναγία, ἡ
καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη. Εἰς τὴν λειτουργίαν. Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κα-
νόνο· Ὁσίου Ὁδῆ γ· καὶ δ· Ἀωδοὶ Λειτουργικὸν καὶ Κοινω-
νικὸν Ὁσιακά.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΑΝΘΙΜΟΥ

Ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἀνθιμος ἐγενήθη ἐν Κεφαλῆνι τῇ Νήσῳ,
κατὰ τὸ ἔτος 1727 ἀπὸ γονεῖς χριστιανούς, εὐσεβεῖς καὶ ὁρθοδόξους. Ὁ
Πατὴρ αὐτοῦ ὠνομάζετο Ἰωάννης τοῦ πικλῆν Κουρούκλης, ἡ δὲ Μήτηρ
αὐτοῦ, Ἀγγελέττα, ἡ Ἀντζουλέττα (Ἀγγελική.)

Ἐπταετὴς τὴν ἡλικίαν ὁ ὅσιος, προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίᾳς
ἐτυφλώθη κατ' ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ θεοσεβὴς ὁμῶς Μήτηρ
του, ἀφ' οὗ καταφυγούσα εἰς διαφόρους ἰατροὺς, καὶ μεταχειρισθεῖσα πά-
σαν ἀνθρωπίνην ἰατρικὴν βοήθειαν, δὲν ἠδύνηθη νὰ ἐπιτύχῃ τῆς θερα-
πείας τοῦ υἱοῦ τῆς, ἐπεκαλέσθη τὴν θείαν βοήθειαν, ἀναθέσασα ὅλην
αὐτῆς τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν θείαν παντοδυναμίαν· καὶ ἀπὸ τότε χειραγω-
γούσα τὸ τυφλὸν αὐτῆς παιδίον περιέφερεν ἀπὸ ἐκκλησίαν εἰς ἐκκλησίαν
καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ δώσῃ καὶ πάλιν εἰς τὸ τέκνον τῆς τὸ φῶς τῶν
ὀφθαλμῶν του, τελευταῖον δὲ ἐτέλεσε καὶ σαρανταλείτουργον εἰς τὸν ἑ-
ξῶθεν τῆς πόλεως Ἀγξουρίου (ἐν ἣ ἦτο ἐγκαταστημένη) ναὸν τῶν Ἀ-
γίων (Ἀποστόλων, ὅπου πορευομένη καθήμεραν μετὰ τοῦ τυφλοῦ παι-
δίου τῆς, ἤκουε τακτικώτατα τὴν θείαν λειτουργίαν, δεομένη ἀπαύστως
τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τοῦ τέκνου τῆς. Εἰς τὴν τελευταίαν, ἦτοι τὴν τεσσαρα-
κοστὴν λειτουργίαν, ὅτε ὁ ἱερεὺς ἐξεφώνησε τὸ «Μετὰ φόβου Θεοῦ» κ.λ.
τὸ τυφλὸν παιδίον, ὃ τοῦ θαύματος! κράζει πρὸς τὴν Μητέρα του ὅτι,
βλέπει· καὶ πράγματι, γενομένων παρατηρήσεων, ἀπεδείχθη ὅτι, τὸ ἡ-
μισυ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτοῦ ἦτο, ἡνεωγμένον· ὑπὸ τοῦ σμικροτάτου
δι αὐτοῦ φωτὸς βοηθούμενον, ἐξετέλει ὅλας τὰς χρεῖας αὐτοῦ· ἐπήγγαινε
τακτικῶτα εἰς τὸ Σχολεῖον, ὅπου διὰ τῆς ἐπιμελείας του, προώδευσεν
ἀρκετά.

Εἰκοσθετὴς τὴν ἡλικίαν, ἐπεδόθη εἰς τὸ νιυτικὸν ἑπάγγελμα μετέβη
εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ναυτολογηθεὶς, ἦλθεν εἰς Σκόπελον ἐκεῖσε
ὁμῶς προσκληθεὶς εἰς τὸν οἶκον τοῦ ναυκλήρου τοῦ πλοίου διὰ νὰ δει-
πνήσῃ, καὶ κοιμηθῇ ἐν αὐτῷ, ἀπεσῦρθη μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τὸ ὑποδει-
χθέν αὐτῷ δωμάτιον, καὶ κατακλιθεὶς ἐν αὐτῷ μόνος ἀπεκοιμήθη· ἀλλὰ
τὴν ἐπαύριον ἐξεπνήσας δὲν ἔδλεπε ποσῶς ἐρωτηθεὶς δὲ, ἀπήντησεν ὅτι,
ἦτο θεότυφος· καὶ ἐκ τούτου ἐδόθη εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ἐπώνυμον, ὁ θεό-
τυφος.

Ἐκ Σκοπέλου ἀναχωρήσας ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἄγιον ὄρος τοῦ Ἀθωνος,
ὅπου ἐγένετο Μοναχὸς, καὶ μετωνομάσθη Ἀθιμος, ἀντὶ Ἀθανάσιος, ὡς
ἐκαλεῖτο πρότερον· διατρίψας ἱκανὰ ἔτη ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει, καὶ ἀσκη-
τικῶς διάγων ἐκεῖσε, ἀνεχώρησε μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ Γέροντός του.
καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Νήσον Χίον, ὅπου διέμεινεν ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος,
ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ὁσίας Ματρώνης, ἀσκητικώτατα πολιτευόμενος, καὶ
κηρρύνων τοῖς πᾶσι συνεχῶς τὸν θεῖον λόγον. Ἐκ Χίου ἀναχωρήσας,
μετέβη εἰς τὴν νήσον Σίχνον, ὅπου ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Σιφνίων,

γνωρισάντων τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ. Ἐκ Σίφνου ἀναχωρήσας διὰ τὴν Πάρον ἐθαυματούργησεν ἐν τῇ μέσῃ τοῦ πλοῦς, ὡς ἱστορεῖται. Μεταξὺ Σίφνου καὶ Πάρου εὐρισκομένου τοῦ πλοίου, ἐν ᾧ εὕρισκετο ὁ Ὅσιος, κλίδων καὶ μέγας ἐγερεθεὶς ἤπειλε νὰ καταποντήσῃ αὐτὸ αὐτάνδρον· φόβος δὲ μέγας κατέλαβε τοὺς συμπλωτῆρας τοῦ Ὁσίου, οἵτινες ἀπελπισθέντες ἀπὸ πάσης ἄλλης ἀνθρωπίνης βοήθειας, καὶ γνωρίζοντες τὰς ἀρετὰς τοῦ Ὁσίου, ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ τον παρεκάλουν νὰ δεηθῇ τοῦ Κυρίου ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων συμπλωτῆρων τοῦ Ὁσίου εὕρισκετο καὶ ὁ Οἰκονόμος τῆς Σίφνου· ὅστις ὡς γινώσκων πλειότερον ὅλων τῶν ἄλλων τὰς ἀρετὰς τοῦ Ὁσίου, πλειότερον ὅλων καὶ τῶν λοιπῶν ἀπάντων παρεκάλει τὸν Ὁσίον ὅπως δεηθῇ ὑπὲρ αὐτῶν. Τότε ὁ Ὁσίος ἐκὼν ἁκὼν ὑψώσας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν Οὐρανόν, ἐδεήθη μετὰ δακρύων τοῦ Κυρίου ὑπὲρ τῶν ἀπηλπισμένων συμπλωτῆρων αὐτοῦ ἐπικαλούμενος καὶ τὴν ἀντίληψιν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Ἀμα τῇ εὐχῇ πάραυτα, ὡς τοῦ θαύματος! καταπεσόντος τοῦ κλιδῶνος, ἐγένετο γαλήνη μεγάλη, τότε ὅλοι οἱ συμπλωτῆρες τοῦ Ὁσίου πεσόντες, κατεφίλουν τοὺς ἁγίους αὐτοῦ πόδας, καὶ γυμναζομένην αὐτοῖς «μηδενὴ εἰπεῖν τὸ γεγονός»· ἀλλὰ δοξαζεῖν ἀείποτε τὴν θείαν παντοδυναμίαν, καὶ τὴν ὑπεραγίαν Δέσποιναν Θεοτόκον, τὴν μεσιτεύσαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν κτλ. Οἱ συμπλωτῆρες ὅμως τοῦ Ὁσίου ἅμα ἀφ'ιχθέντες εἰς Πάρον, ἐκήρυξαν πάραυτα καὶ ἀπανταχοῦ τῆς νήσου τὸ θαῦμα· ἅμα δὲ τούτου γνωστοῦ γεγονότος, ὅλοι ἐν γένει, οἱ Πάριοι ἔτρεξαν ἄνθρωποι εἰς προὑπάντησιν τοῦ Ὁσίου, καὶ τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ τιμῆς μεγίστης καὶ εὐλαβείας, πάραυτα δὲ ὁ Ὁσίος ἤρξατο κηρύττειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, μετὰ τοῦ συνήθους αὐτοῦ ζήλου καὶ προθυμίας· τοιοῦτοτρόπως ἐξηπλώθη ἡ φήμη αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς παρακειμένας νήσους, καὶ ἔφθασε μέχρι τῶν ἀκῶν τοῦ Μητροπολίτου Ναξοῦ καὶ Πάρου, ὅστις διαμένων τότε ἐν Νάξῳ, παρεκάλει δι' ἀλληπαλλήλων τριῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ τὸν Ὁσίον, ὅπως μεταβῇ καὶ εἰς τὴν Νάξον, διὰ νὰ κηρύξῃ καὶ ἐκεῖσε τὸν Θεῖον λόγον. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Ὁσίος μετέβη καὶ εἰς τὴν Νάξον ὅπου, καθὼς εἶχε συνήθειαν, ἐκήρυττε τοῖς πᾶσι τὰ θεία λόγια, διδάσκων καὶ νοουθετῶν αὐτοὺς εἰς σωτηρίαν κτλ. Ἐκ Νάξου μετέβη εἰς τὴν Νήσον Ἴον, καὶ ἐξ Ἰοῦ εἰς τὴν νήσον Σίκινον, ὅπου ἔκτισε Μοναστήριον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς· εὐθὺς δὲ ἅμα τακτοποιήσας τὸ εἰρημένον Μοναστήριον, καὶ ἐγκαταστήσας ἐν αὐτῇ ἱκανὰς Μοναστρίδας, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικίνου, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν πανάγιον τάφον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ ὅλους τοὺς λοιποὺς ἁγίους τόπους. Ἐξ Ἱερουσαλὴμ δὲ ἀναχωρήσας ἦλθεν εἰς τὴν νήσον Καστελλόριζον ὅπου εὗρεν ἀπαντας τοὺς κατοίκους αὐτῆς. κινδυνεύοντας νὰ ἀποθάνωσιν ἐκ δίψης, ἔσκεν πολυχρονίου μεγάλης ἀνομιρίας. Μόλις ἀφ'ιχθέντος εἰς Καστελλόριζον τοῦ Ὁσίου αἱ ἀρεταὶ του ἐγένοντο πάραυτα γνωσταὶ τοῖς πᾶσι, καὶ οἱ Καστελλορίζιοι ἄνθρωποι προσέπεσαν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, παρακαλοῦντες τὸν νὰ δεηθῇ

ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς Κύριον, ὅπως καταπέμψῃ αὐτοῖς οὐρανόθεν βροχὴν ἐκούσιον, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ἀπαλλαγῶσι καὶ τῆς δίψης, καὶ τοῦ πολυχρονίου αἵμου· ὁ δὲ ὅσιος καμφθεὶς εἰς τὰς θερμὰς παρακλήσεις τῶν Καστελλορίζιων, ὕψωσε τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ δεηθεὶς τοῦ Κυρίου, κατήγαγεν ὡς ἄλλος Ἥλιος (βροχὴν ἄφθονον πάραυτα ἐπὶ τῆς Καστελλορίζου, εἰς τρόπον ὅστε ἐχορτάσθησαν πάντες καὶ ὁ ἅμιμος ἐξέλιπε καθ' ὅλονκληρίαν. Τὸ θαῦμα τοῦτο ἰδόντες οἱ Καστελλορίζιοι ἐτίμημυσαν μεγάλως τὸν Ὁσίον, καὶ συνέδραμεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ κτίσῃ ὡς καὶ ἔκτισε δευτέρον Μοναστήριον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐν ᾧ κατέκτησε καὶ μοναστὰς θεαρέστως πολυτιμομένους.

Ἐκ Καστελλορίζου ἀναχωρήσας, ἦλθε καὶ δευτέρον εἰς Ἱερουσαλὴμ. ὅπου διατρίψας ἱκανὸν καιρὸν, ἐκήρυττε τοῖς πᾶσι τὸν θεῖον λόγον· τοσοῦτον δὲ εὐφραδεὶς καὶ πειστικοὶ ἦσαν οἱ λόγοι του, ὥστε διὰ τῆς μελιρρύτου διδασκαλίας αὐτοῦ οἱ μὲν Χριστιανοὶ ἐγνώριζαν καὶ ἔπραττον τὰ χριστιανικά αὐτῶν καθήκοντα, πολλοὶ δὲ Μωαμεθανοὶ ἀρνηθέντες τὴν πάτριον αὐτῶν Μωαμεθανικὴν θρησκείαν, ἠσπάσθησαν τὸν Χριστιανισμόν, πιστεύσαντες εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ βαπτισθέντες.

Ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἀναχωρήσας καὶ πάλιν, ἦλθεν εἰς τὴν Νήσον Ἀστυπάλαιαν, ὅπου κηρύττων τὸν θεῖον λόγον, καὶ νοουθετῶν τοὺς Χριστιανούς κατοίκους αὐτῆς, ἔλαβεν ἀποκάλυψιν νὰ κτίσῃ, καὶ ἔκτισε καὶ τρίτον Μοναστήριον γυναικείον. τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη διήρκεσεν ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Μοναστηρίου τούτου καὶ πολλὰ ἐτέλεσεν ὁ ὅσιος θαύματα κατὰ τὴν πολυχρόνιον αὐτῆς οἰκοδομήν· τὰ θαύματα ὅμως αὐτὰ τὰ ἀποσιωπώμενα ἐναυθὰ συντομῆς χάριν. Μεγάλην ἐδειξεν ὁ αἰοδήμος ἀγάπην εἰς τὴν περικαλὴ αὐτὴν Μονὴν καὶ πολλὴν ἐπιμέλειαν κατέβαλεν εἰς τὸ νὰ στολίσῃ αὐτὴν πλουσιώτατα· ἐκ τῶν σωζωμένων ἔσσει ἱερῶν ἀμφίων, καὶ λοιπῶν κοσμημάτων τοῦ Ναοῦ, ἀποδεικνύεται ἡ μεγάλη εὐχαρίστησις, ἣν εἶχε καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον τόπον, καὶ εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἱερὰν Μονήν· πρὸ παντὸς ἄλλου ὅμως ἡ σεβασμιωτάτη καὶ θαυματούργος εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἡ **Πορταῖτις** ἦν ὁ ὅσιος Ἀνθίμος ἐκόμισεν ἐναυθὰ ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους τοῦ Ἀθῶνος (μεταδὼς ἐκεῖσε ἐπὶ τούτῳ) καὶ ἀνέθεσεν εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος μονήν, ὁ μέγιστος, καὶ ἀνεκτίμητος οὗτος διὰ τὴν Ἀστυπάλαιαν θησαυρὸς, μαρτυρεῖ τρανώτατα τὸ πόσον πλειότερον τῶν λοιπῶν Μοναστηρίων, ἅπερ ἐκ δάθρων ἡγείρεν ἡγάπα τὴν Ἱερὰν μονὴν τῆς Πορταῖτιδος· ἀπὸ πάσαν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα κατέβαλεν εἰς τὸ νὰ τὴν εὐπρεπίσῃ καὶ τὴν ἐξωραίσῃ πλειότερον ὅσον τῇ ἡτῷ δυνατὸν.... δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, οἱ Ἀστυπалаῖαις θεωροῦντες τὸν Ὁσίον, ὡς μέγιστον εὐεργέτην αὐτῶν, τιμῶσιν αὐτῶν μεγάλως καὶ τὴν Ἱερὰν μνήμην αὐτοῦ πανηγυρικῶς καὶ μετ' εὐλαβείας, ἐορτάζουσι κατ' ἔτος.

Ἐξ Ἀστυπάλαιας ἀναχωρήσας ὁ Ὁσίος μετέβη εἰς τὴν νήσον Κρή-

τὴν, ὅπου περιερχόμενος ἐκήρυττε τὸν θεῖον λόγον· ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὰ Σφακιὰ, ἔκτισε καὶ ἐκεῖ τέταρτον Μοναστήριον Γυναικεῖον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου τιμώμενον, καὶ ἐτέλεσε καὶ ἐνταῦθα πολλὰ θαύματα, δι' ὧν κατάρθρωσε νὰ εἰρηνοποιήσῃ τοὺς ἐχθρικοὺς μεταξὺ αὐτῶν βιοῦντας Σφακιώτας.

Ἀπὸ Κρήτης ἀναχωρήσας περιῆλθε πολλὰ καὶ διάφορα ἄλλα μέρη, ὅπου κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐνουθέτει τοὺς πάντας καὶ ἐθαύματούργει· κατόπιν ἦλθε καὶ εἰς τὴν νήσον Κύθηρα, ὅπου ἔκτισε πέμπτου Μοναστήριον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, καὶ κατέστησεν ἐν αὐτῷ ἄνδρας ἐναρέτους Μοναστάς.

Ἀπὸ Κυθήρων μετέβη εἰς τὴν Πατρίδα του Κεφαλληνίαν, ὅπου διέμενεν ἐν τῇ εἰς Λέβεδαν Μονῇ τῆς Ἀγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, ἣν ἔρημον οὖσαν, ἀνεκαίνισε τῇ ἀδείᾳ τῶν κτητόρων ἀδελφῶν αὐτῆς· κατακρημνίσας δύο μικρὰ παλαῖα χαμόγαια, καὶ ἀνεγείρας αὐτὴν ἐκ βάθρων, ὅπως ὁράται μέχρι τῆς σήμερον.

Ἐκεῖθεν περιοδεύων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς διάφορα μέρη συνήθροισε Μοναχὰς δεκαεῖς, ὧς ἐγκαταστήσας ἐν τῇ Μονῇ τῶν Λεπέδων, μετεποίησεν αὐτὴν εἰς ἀσκητήριον Μοναστηρίων. Δι' ἑαυτὸν δὲ κατασκευάσας μικρὸν τι κελλίον, μήκους μὲν ὀλίγον τι πλεον μίαν ὀργάναν, ὕψους δὲ ἐπὶ τὰ περίπου ποδῶν, καὶ πλάτους ἀναλόγου, κάτωθεν σπηλαίου τινος πλησίον τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις εἶναι καὶ αὐτὴ σπήλαιον ἐμενεν ἐν αὐτῷ, ὅποτε εὐρίσκετο ἐν τῇ Μονῇ, ἔχων διὰ κλίνην δύο μόνον σανίδας, ἐστηρικμένας ἐπὶ πετρῶν, καὶ ἓνα πεπαλαιωμένον τάπητα, καὶ ὑποφέρων καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους πολὺ ἐκ τῆς μεγάλης ὕγρασίας τοῦ εἰρημένου κελλίου. Ἐν αὐτῷ τῷ κελλίῳ, ἐν τῇ τῶν Λεπέδων, ἐν Κεφαλληνίᾳ, ἐτελεύτησεν ὁ Ὁσιος Ἀνθίμος, τὴν τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς τοῦ ἔτους 1781· ζήσας τὰ πάντα ἔτη πενήντα τέσσαρα.

Περὶ τοῦ προορατικοῦ χαρίσματος, ὑπερ ὃ Θεὸς ἐδωρήσατο τῷ Ὁσίῳ Ἀνθίμῳ, πολλὰ παρὰ πάντων λέγονται, καὶ πολλὰ παρὰ πολλῶν ἐκ παραδόσεως ὁμολογοῦνται· διὰ τοῦτο καὶ κατέστη περιβόητος. Ἐνεκα δὲ τῶν ἀρετῶν καὶ κατορθωμάτων αὐτοῦ, ὅλος ὁ Κόσμος, γενικῶς, καὶ πρὸ τῆς τελευτῆς, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ, τὸν ἀπεκάλουν «ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος ὁ Θεότυφος». Τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων αὐτοῦ ἔκαμεν ὁ Ἱερεὺς Ἰωάννης, ὁ ἐπικαλούμενος Παπᾶ Λεπεδιώτης. Ἐκ τῶν Ἱερῶν δὲ λειψάνων τοῦ Ὁσίου ἐν μὲν τῇ Κεφαλληνίᾳ εὐρίσκεται μικρὸν τι μέρος αὐτῶν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Λεπέδων καὶ δύο μόνον τεμάχια· εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἀγξουρίου Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ἐν Ἀστυπалаίᾳ δὲ, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Πρωταΐτίσεως ὑπάρχει τὸ ἐν ὅσῳ τοῦ δεξιῦ πύχους τοῦ Ὁσίου εὐωδιάζον ἀρρήτως· τὰ δὲ λοιπὰ λείψανα αὐτοῦ ἀγνοεῖται εἰσέτι ποῦ εὐρίσκονται· διότι ὁ προορηθεὶς Παπᾶ Λεπεδιώτης παραλαβὼν αὐτὰ μεθ' ἑαυτοῦ μετέβη εἰς

Πελοπόννησον, ὅπου περιοδεύων ἐτελεύτησε, δὲν ἡδυνήθημεν δὲ νὰ μάθωμεν τί ἀπέγειναν καὶ ποῦ εὐρίσκονται τὰ Ἱερὰ ταῦτα λείψανα.

Πολλὰ θαύματα ἐτελέσθησαν κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν Ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ὁσίου Ἀνθίμου· διὰ τοῦτο δὲ ἐν Κεφαλληνίᾳ κατετάχθη μετὰ τῶν Ἀγίων καὶ τιμᾶται ὡς τοιοῦτον. Διὰ τοῦτο καὶ συνετάχθη ὑπὸ Χαραλάμπους Φλωρίου ἱερέως ἑορτάσιμος Ἀκολουθία αὐτοῦ καὶ Ἱερὰ εἰκὼν αὐτοῦ ἐγένετο ἐπίσης ἐν Κεφαλληνίᾳ) ἣς ἀντίτυπον ἐστάλη καὶ εὐρίσκεται εἰσέτι ἐν τῇ Ἱερᾷ ὁγμῇ τῆς Πορταΐτισεως ἐν Ἀστυπалаίᾳ. Ἡ μνήμη δὲ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν· νημέριον ἑορτάζεται κατ' ἔτος πανηγυρικώτατα ἐν Ἀστυπалаίᾳ κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου.

Σὺ ταῖς πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀ μ ἡ ν.

